

ВЪ ЗАПАЛЕНИЯ ГРАДЪ

Приюти ме, Звездомира, въ свойта свилена порфира.
Вижъ: навънъ нощта трепери въ сини лунни свѣтлини.
Приюти ме въ полумрака, че азъ знамъ: смъртъта
мене чака
тая нощъ въвъ мойта кула тамъ надъ градските стени.

Азъ отивамъ. Три удари. Тамъ сѫ всичките боляри,
слушай: боенъ шумъ отъ шпаги, звънъ отъ счупени
стрели.

Тъ се биятъ срѣдъ пожара и умиратъ подъ ханджара,
Тъ се биятъ, а въвъ боя дъждъ отъ копия вали.

Приюти ме, Звездомира, въ свойта свилена порфира,
поднеси ми топли устни, че въ настрѣхналата сѣчъ,
синъ на кървава родина, азъ победно ще загина,
може би, отъ вражи ударъ — може би, отъ своя мечъ.